

det vilde have været et Lysspunkt, hvis der under Forhandlingerne kunde have været opnaaet Enighed.

Vi glæder os meget over, at de Pensionister, som er afskediget før 1. Oktober 1919, og hvis Pension ligger ikke saa lidt lavere, end den vilde ligge, hvis de var afskediget senere, kun faar deres Konjunkturtillæg nedsat med $\frac{1}{6}$. Alt i alt haaber jeg, at Tjenestemændene vil resignere og erkende, at de finansielle Vanskeligheder i Øjeblikket er saa store, at vi alle sammen maa være med til at bære de Byrder, som skal bæres. Saa maa vi haabe paa bedre Tider.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet mente, at Tempoet for Nedsættelse af Konjunkturtillæget burde være noget langsommere, men saa skulde Tempoet for Tilbagegang i Velstand jo ogsaa have været langsommere. Det har det desværre ikke været; Tilbagegangen har tværtimod været meget hurtig. Som Følge deraf forstaar jeg, at man ikke har kunnet gaa med til en mindre Nedsættelse end den, der er foreslaaet.

Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie.

Veistrup: Da man i 1919 vedtog Statstjenestemandsløven, indsatte man forskellige Tillæg for ikke under nedadgaende Tider af skulle røre ved det, man kalder Grundlønninger og Alderstillæg. Det fremgaar af den Udvalgsbehandling, der har været foretaget i Folketinget, at man dér har delt sig i ikke mindre end 4 Mindretal. Det vil sige, at der har været meget stærk Uenighed til Stede, og dog har der i Virkeligheden været det, man kalder: Enighed i det væsentlige. Man har fra alle Sider været enig om, at der skulde en Nedsættelse til, men man har ikke været enig om Størrelsen af denne Nedsættelse. Forholdene har ført til et Vendepunkt i hele vort økonomiske Liv, og det siger da sig selv, at det ogsaa maa give sig Udslag i Lønningsnedsættelser. Det vilde være ganske umuligt at opretholde de samme Forhold i lønningsmæssig Henseende, som vi har haft under de sidste Aars Højkonjunktur. Vi har været saaledes stillet gennem mange Aar her paa Rigsdagen, at vi den ene Gang efter den anden har kunnet gaa med til en Lønforhøjelse, og det har for saa vidt været en Tilfredsstillelse at kunne gøre det. Men saaledes stiller Forholdene sig ikke for Tiden. Det forekommer mig, at der ikke kan fremføres nogen saglig Begrundelse for at blive staaende ved det Konjunktur-

tillæg, vi har i Øjeblikket. Det lader sig ikke gøre at blive staaende, naar man ved, hvordan de økonomiske Forhold er i de borgerlige Erhverv. Jeg lagde ganske vist Mærke til, at den højtærede Finansminister brugte den Vending, at naar der overhovedet var Tale om at bevare Konjunkturtillæget, selv om det ikke var i dets nuværende Størrelse, skete det under Hensyn til, at Lønforhøjelsen til Tjenestemændene kom for sent. Denne Udtalelse interesserer mig; jeg har nemlig været Genstand for adskillige Angreb ude omkring, fordi den radikale Regering, vi havde, var saa ødsel og havde givet nogle Lønninger, som var aldeles urimelige. Den højtærede Finansminister er altsaa, forstaar jeg, af en ganske modsat Opfattelse, nemlig at vi paa et givet Tidspunkt ikke har været tilstrækkelig kulante overfor Tjenestemændene. Jeg glæder mig over denne Udtalelse, thi jeg tror, den højtærede Finansminister i nogen Grad har Ret, og at vi kom for sent med Hensyn til Forbedring af Tjenestemændenes Kaar; men det er ikke de Toner, der lyder i Almindelighed paa politiske Møder, i hvert Fald ikke, hvor jeg har deltaget.

Nedsættelsen andrager jo en Trediedel, og jeg skal ikke indvende noget imod denne Brøk eller i øvrigt mod Forslaget; Reglerne for Fordelingen er de samme, som har været gældende hidtil. Jeg har heller ikke noget imod, at Forslaget fremmes hurtigt, men vil gerne imødekomme den højtærede Finansminister i saa Henseende, for at Løven kan komme til at virke allerede til 1. April.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker de ærede Ordførere, fordi de alle har været villige til at føre Lovforslaget hurtigt igennem.

Til det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) skal jeg sige, at jeg ikke kan følge hans Henstilling om, naar Løven af 22. December 1920 skal tages op til ny Gennemgang, da at lade Pensionerne for de gamle Pensionister omregne efter den nye Lønningslov. Jeg har gentagne Gange haft Lejlighed til at udtale mig herom, ogsaa i dette høje Ting, og jeg maa henholde mig til den enstemmige Afvisning, som denne Tanke har faaet i de forskellige Lønningskommissioner og i Lønningsraadet. Det er i Virkeligheden ogsaa en ugennemførlig Tanke. Det vilde føre til, at man, hver Gang en Lønning forandredes, maatte omregne Pensionerne for de Pensionister, der var pensioneret efter tidligere Lønningslove, men man maatte jo foretage Omregningen baade i